

не поступи у складу с одлуком, правни акт губи своју правноснажност. Одлуке у поступцима о усклађености правних аката су општеобавезујуће и примењиве *pro futuro*, па ни убудуће неће бити могуће донети правни акт који је Уставни суд прогласио неуставним.

Још један важан тип поступка тиче се тумачења Устава или Уставног закона у случају спора између два органа власти. Постојање спора значи да органи исту одредбу Устава или Уставног закона тумаче различито. Уставни суд одлучује о овом типу спора у пленуму, наиме, одлуком која је обавезујућа *pro futuro*. Тумачење Уставног суда важи све док се дата одредба не промени или док се друштвена стварност не промени у тој мери да Уставни суд прихвати предлог да промени своје раније тумачење. Уставни суд одлучује, у границама својих надлежности, да ли је одлука о проглашењу ванредног стања према Уставном закону у складу с Уставом и Уставним законом, као и свака накнадно донесена одлука. Из овог закона проистиче, а *contrario*, да Уставни суд не може испитивати уставност објаве рата или војне диктатуре. Захтев о том питању може се поднети у року од десет дана од такве објаве, по коме Уставни суд одлучује у пленуму, а његов налаз се објављује и у ТАСР (Новинска агенција Републике Словачке).

Уставни суд одлучује о сукобу надлежности између централних државних органа, уколико о њему не одлучује неки други орган власти. Исто тако, Уставни суд одлучује да ли је Главна канцеларија ревизора Републике Словачке надлежна да врши надзор. У оба случаја, одлуку и налаз о основаности доноси сенат.

Када се ради о заштити основних људских права и слобода, веома је важна надлежност Уставног суда да одлучује у поступку по жалби физичких и правних лица. У овом типу поступка, Уставни суд штити основна права и слободе које су део Устава, Повеље о основним правима и слободама и међународних уговора које је ратификовао Национални савет, а службено су објављени у „Збирци закона Републике Словачке“. Међутим, треба нагласити супсидијарну надлежност Уставног суда, која подразумева да Суд може започети поступак само ако ниједан други суд није надлежан да одлучује о основаности. То значи да редовни судови, као и други органи државне власти, имају као главни задатак да штите основна људска права и слободе.

За подношење уставне жалбе постоји законом утврђен рок од два месеца. Утврђивање временског рока представља значајан принцип правне извесности и стабилности правних односа. Да би се одредио почетак овог рока, важно је знати када је подносилац жалбе био у могућности да дође до сазнања о датој мери/прекорачењу која је предмет жалбе, а не када је он чињенично дошао до тих сазнања. У овом случају примењује се правило *iura vigilantibus* (права припадају онима који воде рачуна о њима).